

крати днитѣ си самъ не може да бѣде друго, освѣнъ нравствено — какво именно? Любовь, непрѣмѣнно. Само това чувство е способно да тикне къмъ такива рѣшения единъ такъвъ човѣкъ!... Нѣщастна любовь! безъ друго... Азъ имахъ прово да се не отчайвамъ отъ външната безцвѣтностъ на столичния животъ... Не е само грубий материализмъ на Каишовци, който движи душитѣ. Ето единъ герой, една испъкнала фигура — сирѣчь богата тема, каквато азъ търсехъ, за потресающи изображения на душевна борба. Тукъ нѣма дребнавостъ, а има дълбокъ жизненъ трагизмъ; тукъ, прѣди разломената отъ крушумъ глава — има едно ступено сърдце.

Но Кардашевъ жѣдиѣше по-скоро да се увѣри въ вѣрността на прѣдположението си, и слѣдъ това да иде у дома си и да се залови съ обмисляне фабулата и развитието на разказа си. Той чувствуваше вече огъня на вдхновението.

А злокобната новина бѣше обладала вече цѣлото кафене. Лицата се бѣхъ оживили, очитѣ свѣтнаха, вниманията напргнахти — за още по-застѣрвителни подробности. Григоровото самоубийство внесе една вълна отъ свѣжестъ въ монотонията на Червения Ракъ.

Той стана и се приближи до масата. дѣто прѣвъ пхтъ чу за самоубийството.

— Извинете, — обърна се той къмъ одного отъ бесѣдниците тамъ, — знае ли се причината за Григоровото самоубийство?

— Това расправяхме сега, господинъ Кардашевъ, отговори тозъ, доволенъ, че му се дава случай десетия пхтъ негли тая заранъ да раскаже лакомата новина; — кой мислеше, че Григоровъ за такава глупава причина ще се убие? Тая нощъ играли на комаръ. Той играеше. Освѣнъ, че изгубилъ сичко, Григоровъ далъ и двѣ полици за петдесетъ хиляди лева... Той бѣше богатъ човѣкъ и